

Ради Радев
Стаята на Лорда

Къщата бе триетажна и имаше два напълно отделни входа, които не бяха свързани с общи коридори. Беше препълнена с наематели. Хазяинът Джонатан Крейн живееше в една стая на първия етаж. Сестра му Катрин пък живееше в партера.

Къщата се намиреше в един скромнен квартал на Лондон, на улица „Бъгър Плейс“. Триетажният издължен и монументален дом си имаше вътрешен двор. Около първия етаж беше посаден бръшлян. Той бе така оплетен в дървени пръчки, че да затрудни всячески евентуалните крадци да достигнат до прозорците. И наистина – беше се образувала нещо като преграда висока осем фута, която не позволяваше безпрепятствено то катерене и проникване от страна на улицата.

Входът откъм улицата беше запрещен със солидна и дебела дъбова врата. Тя беше боядисана в лешников цвят и лъщеше, понеже беше лакирана; на вратата можеше да се види желязна табелка, на която бе написано името на хазяина; имаше също и бронзово чукче с форма на лъвска глава, която блестеше, най-вече около зъбите.

Една от стаите на първия етаж на къщата беше винаги празна. За нея нямаше наематели. Нещо повече – хазяинът – г-н Крейн плащаше на доброволци (ако се намерят), за да прекарат една нощ в Стаята. Защото тя беше обитавана от духове.

Беше 1-ви март 1865 г., когато се яви още един доброволец да преспи в необикновената стая. Казваше се Том Копелсън – нехранимайко, сводник и крадец. Беше брадясал и гологлав, облечен все пак прилично в кафяв редингот и черен панталон. Среден на ръст, но все пак изключително пълен и як мъжага; носът му бе счупен, а очите, присвити в гънки от сланина гледаха необичайно грубо и алчно.

Хазяинът Джонатан Крейн го покани в собствената си стая за да обсъдят престоя му за една нощ в къщата.

Крейн седна на любимото си кресло в лешников цвят, а на госта си предложи обикновен дървен стол. Хазяинът беше много висок мъж – около шест фута и три дюйма, слаб но добре сложен. Имаше много дълга, гъста и къдрава брада, която правеше лицето му да изглежда някак издължено. Очите му кафяви на цвят – гледаха умно и проникателно. Джонатан Крейн беше облечен в широки стари панталони, подобни на шалвари и дебел сив плетен пуловер.

Том Копелсън нетърпеливо попита:

– Колко даваш, ако изкарам една нощ в оная стая? – личеше си, че Копелсън е грубоват и без възпитание човек, с просташки обноски.

– Пет златни гвинеи. – обеща хазяина. – Ако оцелете до сутринта и

успеете сам да ни отворите вратата.

Нищо обаче не можеше да уплаши Том Копелсън, освен може би полицаи в малките часове на нощта.

– А някой... умирали ли е там – в тази стая?

– Да. – честно съобщи господин Крейн.

– Колко човека?

– Няма значение. – опъна се хазяина. Съгласен ли сте, или не?

– Да. Да знаеш, нося два пистолета в мене.

– Добре. – явно това, че доброволецът бе въоръжен не направи никакво впечатление на хазяина.

– Имам и нож. Донесох и няколко звънца.

– За какво са ви? – любопитства господин Крейн.

– Искам да окача звънците в коридора. Ще ги свържа с въжета, които стигат до един от коридорите на първия етаж. Така, че ако някой или нещо ме заплаши... Първо ще го застрелям, разбира се. Но ако се окаже, че не мога да се справя, или че са повече от мен, ще раздрусам въжетата. Звънците ще вдигнат шум, и така всеки в къщата, който го чуе, ще може да ми дойде на помощ.

– Много добре. – ентузиазирано се съгласи хазяина. На никоя от предишните жертв... – ъ-ъ-ъ доброволци не му беше дошло на ума нищо подобно.

– Защото са били страхливци. И нещастници – уверено обяви Том Копелсън.

Беше около пет следобяд, когато доброволецът и хазяинът влязоха в Обитаваната стая, за да монтират системата от звънци. Вътре беше студено и леко миришеше на лавандула.

Том Копелсън огледа набързо стаята и се учуди колко много мебели имаше в нея. Стената откъм вратата беше почти напълно закрыта от огромен петкрилен гардероб. Половината от стаята пък беше заета от широка спалня. Спалнята беше масивна и от едната страна нямаше табла, а две малки ракли за завивките. Вдясно от нея имаше голяма, потъмняла от старост кръгла дървена маса. До нея беше опрян самотен и единствен в стаята, висок стол. До големите и обширни прозорци бяха подредени няколко ниски шкафчета. Едно счупено огледало с височина три фута беше подпряно на прозорците и стоеше върху едно от шкафчетата.

Обитаваната стая беше старателно изметена. По ъглите на тавана обаче се виждаха паяжини, а стъклата на прозорците, както и счупеното огледало, бяха мръсни и отдавна немити.

Том Копелсън предложи:

– Дръпни въжетата, а аз ще отида до твоята стая за да проверя дали се чуват.

– Добре. Ела само да ти покажа къде е.

Хазяинът изведе Копелсън до дъното на коридора и отвори вратата, която се намираше в самия му край. Погледна подозрително Том Копелсън да не би да открадне нещо. После се престраши и каза:

– Затвори вратата, а аз ще отида да дрънча.

Миг по-късно тази част от къщата беше проглушена от оглушителен и нехармоничен звън.

Том Копелсън доволно се запъти към обитаваната стая. Не само че дрънченето се чуваше навсякъде. Беше толкова пронизително, че със сигурност би пропъдило всеки среднощен обирджия или мародер.

2.

Минаваше полунощ, а хазиянът Джонатан Крейн не спеше. Редеше пасианс с един от синовете си – Робърт. Робърт не живееше в обитаваната къща, но Джонатан го бе поканил за всеки случай. Винаги го викаше, когато имаше доброволец да преспи в онази стая. Робърт Крейн бе по-висок дори от баща си, но доста слаб. Беше симпатичен, с овално лице, дебели устни и нагъл поглед. Учеше в Итън на издръжка на баща си. Не беше особено смел, по-скоро нахален и приказлив.

Робърт попита:

– Тате, мислиш ли, че онзи негодяй в Обитаваната стая ще се справи?

– Надявам се, Боби. Ако прекара в стаята цяла нощ и не му се случи нищо... Ще бъде добре за нас. Ще можем да я даваме под наем занаяпред.

– А ще минава ли някой да го наглежда?

– Опитах се да предложа на уличните полицаи няколко шилинга. Никой не иска обаче да влиза там по сред нощ.

– И ще редим пасианси до сутринта?

– Да, момчето ми. Или докато се случи нещо.

Двамата продължиха да обръщат картите.

Наближаваше един часа, когато звънците бясно започнаха да дрънчат. Откъм Обитаваната стая се чу изстрел. После още един. После се чуха крясъци и шум от борба.

Джонатан и Робърт моментално скочиха на крака. Взеха по една свещ. Хазиянът грабна ръжен в дясната си ръка. Синът му взе едни огромен кухненски нож.

Двамата предпазливо тръгнаха по тесния коридор към стаята. Звънците продължавха да дрънчат.

Шумът спря, точно преди Джонатан да отвори вратата. Хазиянът и сина му влязоха в Обитаваната стая.

Том Копелсън лежеше на пода в средата на стаята. Намираше се между масата и спалнята. Беше мъртъв.

Главата на Том Копелсън беше цялата окървавена. Капки кръв бяха опръскали лицето му, но течността беше най-много под тила му и бавно се просмукваше в килима.

Спалнята беше някак странно наклонена. Когато Джонатан Крейн

се наведе, видя че два от дървените крака на спалнята липсваха. Хазяинът заповяда на сина си:

– Бягай да викаш полиция. Бързо!

Джонатан отново се наведе и заглежда Том. Лицето на Копелсън беше изкривено от ужас. Смъртта му видимо беше причинена от много удари с тъп предмет. По главата. И то изотзад. Въпреки това Том лежеше по гръб. Странно. Всъщност всичко в тази стая беше странно. Джонатан отново погледна брадясалото и ужасено лице на Копелсън, и изцъклените му безжизнени очи. Двата счупени крака на спалнята лежах до трупа. Бяха червени, а на места черни от съсирена вече кръв.

Внезапно хазяинът осъзна, че се намира сам в Обитаваната стая. И то посред нощ.

Джонатан Крейн светкавично избяга от стаята и затръшна вратата. Прибра се в собствената си стая и залости вратата. Беше изплашен и ужасен.

Надяваше се скоро да дойде полиция.

3.

Беше изминала почти седмица, когато се яви нов доброволец да прекара една нощ в обитаваната стая. Казваше се Тейвис Коернър и беше благородник. По-точно лорд.

Когато видя каретата с черни коне и герб да спира пред дума му, Джонатан Крейн започна да заеква. После излезе и посрещна Достопочения на вратата. Мъжът беше висок почти шест фута и носеше тъмносив костюм от тъмносин плат. Имаше и перука, а лицето му бе гладко избръснато.

– Здравейте. – учтиво каза непознатият благородник.

– Здравейте. – изпелтечи хазяина.

– Аз съм лорд Тейвис Коернър. – представи се непознатият. – Искам да прекарам една нощ във вашата Обитавана стая.

– Невъзможно. – решително заяви Крейн.

– Обръщайте се към мен с милорд!- излая лордът. И не ми отказвайте, за да не ви изритам от вашата съборетина!

– Милорд... – замънка хазяина. .. Сигурно сте чул, че в тази стая имаше няколко смъртни случая. Не мога да позволя милорд да остане тук през нощта.

– Не сте ли чувал за откачения лорд Коернър. За лудия лорд, който се сражава с духове? – изхили се откачено благородникът.

Коернър, трескаво се замисли хазяинът, Коернър. Май че някога беше чувал за някакъв лорд, който имал странни интереси към свръхестественото. Не предполагаше, че е възможно да види подобна странна птица. Крейн погледна отново лорда. Под костюма си носеше сива жилетка на червени карета. Лицето му беше честно, макар и злобно в момента, понеже очичките му се бяха присвили. Носа на благородника бе чип, а челото високо, макар и закрито от нахлупената черна перука. Устата му беше малка, но брадичката волева и издадена напред.

Крейн попита:

– Ще можете ли да осигурите полицейско присъствие, милорд. За нощта, когато смятате да прекарате тук?

– Колко? – попита Коернър.

– Какво колко?

– Колко полицаи ще искаш, човече?

– Най-малко трима, милорд. Не бих желал ако се случи нещо с

милорд, да прекарам остатъка от дните си в затвора. Също така, възможно е, ако в къщата има повече лица на закона, те да защитят милорд от евентуално... ъ-ъ-ъ... нападение.

– Престани да увърташ нещастно човече, такова. Довечера в седем ще ти доведе двама полицаи. И един комодор ако това ще те направи щастлив. Довечера в седем. Съгласен ли си? – нещо в тона на лорда подказваше, че ако не се съгласи Крейн ще си има неприятности с полицаи, после с комодор, след това с него – лорд Коернър, и накрая да не дава Господ, може би и със самата кралица.

– Както нареди, милорд. – нещастно се съгласи Джонатан Крейн.

Така лорд Коернър уговори пребиваването си за една нощ в Обитаваната стая на ул. Бъгър Плейс 413.

Точно в седем, каретата на лорда гръмко спря пред къщата с духовете. Двата черни коня, впренати в нея трополяха нервно на място, цвилеха, и се опитваха да се изправят на задните си крака.

Зад каретата спря полицейски кеб. От него излезе полицай, отвори вратата и оттам се появи снажната осанка на възрастен мъж с огромни мустаци, чиито върхове сочеха нагоре.

Хазиянът Крейн се държеше видимо мазно, раболепно и притеснено. Лорд Коернър пожела да се затвори в Обитаваната стая.

– Милорд... – замънка хазиянът. – Поне носите ли оръжие?

– Да. Ухили се лордът и показа кожен калъф. – Това тук е пушка, марка „Пърдей“, специално изработена по моя поръчка. Едната и цев стреля с обикновени куршуми. Другата цев е специално пригодена да се зарежда отпред.

– С какво стреля другата цев, милорд?

– Със сребърни пенита. Старо и изпитано средство срещу духове.

Снажният комодор и двамата полицаи нахълтаха преди Лорд Коернър в Обитаваната стая. Хазиянът се почувства не на място, като пригълец в собствената си къща.

Комодорът попита:

– За какво са тези звънци?

– Сър... ъ-ъ-ъ

– Казвам се Рукър.

– Мистър Рукър, тези звънци останаха като наследство от един доброволец. Чрез тях може да се извика помощ.

Комодорът се обърна към хазияна:

– Вашето име беше..

– Крейн. Джонатан Крейн.

– Добре, мистър Крейн. Ако имате някакви естествени нужди, трябва да ги облекчите сега. Защото утре до развиделяване няма да излизате от вашата стая.

Хазиянът мигом се оттегли. През това време комодорът започна бясно да дърпа въжетата. Звънците огкушиха коридорите.

Лорд Коернър възкликна:

– Чува се добре, Рукър!

– Да, милорд. Въпреки това ще съм по-спокоен ако моите двама полицаи проверяват през половин час, как се чувства милорд.

– Както кажеш, Рукър. Когато ще влизат обаче, първо да тропат на вратата и да се представят, че да не ги застрелям по погрешка. Малко съм нервен, знаеш.

Лорд Коернър се затвори в обитаваната стая. Преди това обаче по-моли полицаите да проверят стаята отново. В едната си ръка лордът държеше няколко книги. Хазиянът, който се беше върнал при групата набързо погледна заглавията им. А те бяха:

„Dogme et rituel la Haute magie“, „Histoire de la magie“ и „Les clavicules da Salomon“.

Хазиянът възкликна:

– Милорд се интересува от магии?

– Само повърхностно Крейн, само повърхностно. Аз съм просто един аматьор.

4.

Лорд Коернър се затвори в Обитаваната стая. Комодор Рукър и двамата полицаи се затвориха в стаята на хазяина със самия него. Оглеждаха подозрително всичко. Най-вече Джонатан Крейн.

Хазяинът се притесни още повече:

– Джентълмени, ако нещо се случи с лорд Коернър, нали няма да държите мен отговорен?

– Ако си постоянно пред очите ни, няма да пострадаш. – лаконично отвърна комодорът.

Засега всичко вървеше добре. Наближаваше дванайсет, но лордът се чувстваше бодър. Двамата полицаи ходеха да проверяват има ли нередности. Последният път лордът ги помоли да донесат някаква храна. Хазяинът прати малко студено телешко и халба бира. Комодор Рукър забеляза, че очите на хазяина светеха алчно, докато даваше храната на полицаите.

Комодорът бръкна в джоба си и извади златна гвинея. Подаде я на хазяина.

– Но, моля ви, сър, вие сте мои гости. – заоправдава се Крейн.

– Вземете ги, Крейн. По някое време аз и момчетата ми също ще се възползваме от гостоприемството ви. Някъде около два след полунощ, когато огладнеем съвсем.

Рукър забеляза доволното изражение на Крейн и вътрешно се изхили. Неговата работа беше да познава какво мислят хората.

Часовникът в стаята на хазяина удари един след полунощ. Двамата полицаи отидоха до Стаята с Духовете и се върнаха доволни, че милорд е все така бодър и в добро настроение.

Комодорът се обърна към хазяина:

– Сър, не че изказвам никакви подозрения, но присъствието на полицаи в къщата, като че ли предотвратява появяването на духове?

– Нощта не е свършила. – излая, силно засегнат Крейн.

Бяха изминали едва десетина минути, откак полицаите провериха Коернър. Изведнъж се чу оглушително дрънчене. Лордът бясно друсаше въжетата, свързани със звъниците. Всички моментално наскачаха. Полицаите извадиха револвери, както и комодорът.

Чу се изстрел. После още един.

Комодорът и двамата полицаи се втурнаха към Обитаваната стая.

Накараха хазяинът да вземе канделабър, ако случайно свещите при Коернър са изгасени.

Четиримата мъже влязоха в Обитаваната стая. Вътре бе запушено и миришеше на изгорял барут. Лорд Коернър бе така бледен, че въпреки оскъдната светлина, лицето му приличаше на мъртвешки череп.

Лордът повтаряше:

– Застрелях го. Каквото и да беше, аз го застрелях.

Мъжете отидоха към ъгъла, който сочеше Коернър, ужасен. Там имаше погребален саван, разкъсан и надупчен от куршум.

Хазяинът изхъри:

– Никой, никога не е внасял погребален саван в стаята.

Мъжете изскочиха ужасени от Обитаваната стая. Напуснаха къщата и се запътиха към най-близкото полицейско управление.

5.

На сутринта Комодорът, четирима полицаи, хазяинът и лорд Коернър направиха оглед на Стаята. Погребалният саван още си беше там. Надупчен от изстрели и вонящ на разложение и смърт.

Намериха куршумът изстрелян от лорда, заседнал в една от стените. Не успяха да намерят сребърното пени, което Коернър твърдеше, че е изстрелял от другата цев на пушката си „Пърдей“.

– Няма и да го намерите. Казах ви, че застрелях духа с него. Куршумът е преминал свободно през създаването. Но пенито ... Среброто е старо и изпитано средство за ликвидиране на духове.

Комодорът попита:

– Мислите ли, милорд, че каквото и да имало в тази стая вие сте го унищожил?

– Да. Уверен съм напълно. И за да го докажа, готов съм да прекарам една седмица в тази стая.

Лорд Коернър удържа на думата си. Прекара следващата седмица в Стаята, Която Вече Не Бе Обитавана. Не се случи нищо необичайно.

Всъщност никога повече не бяха забелязани свръхестествени явления или създания в която и да е стая.

След години къщата бе продадена. Обитаваната стая бе превърната в книжарница от новия собственик.

Лорд Коернър, въпреки че бе вече на възраст, понякога минаваше да си купува книги оттам. И гледаше с удоволствие надписът, който обозначаваше името на дюкяна за книги.

Книжарницата се казваше „Стаята на Лорда“.

КРАЙ

© 2005 Ради Радев

Източник: Автора

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1878>]